

**"Рядовим" педагогам, але не зашореним, тобто таким, які вміють думати, аналізувати.  
А ДАВАЙТЕ БУНТУВАТИ (по темі №1 та частково – по темі №2) "ЗНИЗУ" ТА РАЗОМ!**

### **Шановні колеги!**

Ось – дві пріоритетні теми цього листа (хоча можливості реального вирішення й тієї, й іншої проблем є значно "вищими" за, скажімо, рівень та можливості обласних освітянських структур):

1. Сучасні стосунки між МОН та НАПНУ (іншими словами – між учителями та вченими).
2. А що людині важливіше в житті: чи здобуті колись знання, чи вміння шукати інформацію?

1. "Не відкрию Америку", якщо скажу, що, на превеликий жаль, Міністерство освіти і науки України (МОН) сумно (ганебно) "підтоптане", "розтерте на порошок" Національною академією педагогічних наук України (НАПНУ) з "кланової" згоди інших академій інших наук. Адже зрозуміло, що сучасні шкільні навчальні державні програми в Україні, які зазвичай складені науковцями, НЕ покликані дати дитині необхідний мінімум практичних знань, умінь та навичок, а вочевидь прагнуть виконати ось таке хоча теоретично й перспективне та пріоритетне для науковців, але все ж із огляду на наступні три абзаци цього листа – *"шкурне" профільне завдання: з-поміж учнів віднайти тих, хто буде рухати науку далі*. І заради цієї "святої мети" (але ще раз кажу: святої лише для науковців!) НАПНУ готове чимдуж ускладнювати, перенасичувати навчальні програми, "пересіваючи" через решето своїх пошуків усі мільйони учнів. НАПНУ навіть не звертає уваги на таку нелогічність: кожна програма шкільного курсу кожного навчального предмету вже сягає рівня якщо не вченого звання, то хоча б старшого курсу спеціалізованого університету!..

Іншими словами: щоб успішно опанувати зміст державних шкільних програм, КОЖНИЙ учень повинен бути одночасно й непересічним математиком, і біологом, й істориком, і філологом ... .

Вкотре згадуючи практичне спрямування, звертаюся до Вас, моїх колег-учителів, з таким волянням (а майже все, що зараз єхидно перерахую, є в офіційних державних шкільних програмах): у своєму дорослому житті Ви хоча б десь хоча б один раз, не кажучи вже про щоденну потребу, стикалися з біологічними органелами/цитозолями? А чи з радістю Ви використали вплив другої похідної на проміжки опуклості/угнутості функції четвертого степеня? А згадайте, коли, де та з якою метою Ви спостерігали, як метан і кисень – ой, кисень – реагують між собою з утворенням діоксиду вуглецю й води. А Вам хоча б одного разу була життєва необхідність знати, яким чином пласти південноафриканського вугілля тиснуть на (...☺☹...) нафту Венесуели?... (при цьому давайте не брати до уваги сумнозвісну та докорінно хибну так звану підучку з сином/онуком).

Тож зашкалює перенасичення сучасних шкільних навчальних програм тим баластом, який потрібний/цікавий лише вузькопрофільному спеціалісту. Тобто щороку, від одного Міністра освіти до іншого, бачимо "ті ж граблі": не продуманість, відірваність наукових вимог від потреб середньостатистичної людини. І навіть сіпання Л. Гриневич щось змінити в цьому напрямку "буксують".

2. Кожна людина після школи гарантовано йде в самостійне життя. А ЩО там їй буде важливішим, більш нагальним: чи користуватися якимось здобутим колись багажем знань (який, безсумнівно, з кожним днем буде втрачати актуальність, природно забуватися, старішати, ставати непотребом), чи вміти якомога краще орієнтуватися в безмежному морі інформації?

Гадаю, що відповідь на це запитання настільки очевидна, однозначна, що немає жодного сенсу просторікувати щодо цього. То чому ж сучасна педагогічна наука педалює лише перший інгредієнт (знання) та зовсім не звертає уваги на другий (вміння)? Дивний перегин та парадокс!

Запитаєте: а чому цей мій лист та особливо його друга частина йде "у тандемі" з листом областям про конкурс "50 слів"? Бо, щоб тут не повторюватися, уважно та вдумливо прочитайте преамбулу листа-звернення № 08/11-16 від 07.11.16 р. до обласних департаментів освіти і науки.

Зі сподіваннями, що цього листа опрацюють не зашорені вчителі, тобто такі мої колеги, які вміють думати, аналізувати,



В. Косенко,

вчитель-практик зі стажем "стільки не живуть" (щє й викладав із десятків навчальних дисциплін), автор 12-ти різнопланових книг (до речі, жодна з них не є художньою літературою!), ініціатор створення та багаторічний керівник двох Всеукраїнських дитячих організацій "КРОКС" та "Гармонійний розвиток".

Листопад 2016 року.

Моб. 067-309-51-54 [questgarmonia@gmail.com](mailto:questgarmonia@gmail.com)